

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušítkem, Ph.D. ve věci

žalobce:

T. G.

státní příslušnost Turecká republika
toho času Pobytové středisko Havířov
sídlem Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov

zastoupen advokátem Mgr. Marcelem Kmeťem
sídlem Senovážné náměstí 977/24, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2023, č. j. OAM-359/LE-BA01-VL18-PS2-2022, ve věci zajištění cizince,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 2. 2. 2023, č. j. OAM-359/LE-BA01-VL18-PS2-2022 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 800 Kč k rukám advokáta Mgr. Marcela Kmeťe, sídlem Senovážné náměstí 977/24, 110 00 Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. Ch.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 23. 2. 2023 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve spojení s § 46a odst. 10 zákona o azylu, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 1. 3. 2023.
2. Žalobce uvedl, že dne 1. 11. 2022 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce v ZZC na dobu 120 dnů z důvodů uvedených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žalobu.
3. Poté, co byly se žalobcem provedeny všechny podstatné úkony v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany a rovněž také s ohledem na to, že žalobce měl v průběhu trvání zajištění zdravotní obtíže, podal žalobce dne 9. 1. 2023 žádost o opětovné posouzení důvodů zajištění. O žádosti bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 2. 2023, doručeného žalobci dne 17. 2. 2023.
4. Podle žalobce nebylo napadené rozhodnutí vydáno včas ve lhůtě, která vyplývá z právních předpisů. Podle žalobce byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů od doručení žádosti žalobce ve smyslu § 46a odst. 4 zákona o azylu, když uvedená lhůta se podle žalobce vztahuje také na řízení o žádosti podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Žalobce sám u žalovaného vydání rozhodnutí urgoval. Postup žalovaného je v rozporu s právem žalobce na pravidelný soudní přezkum rozhodnutí o zbavení svobody. Žalovaný napadené rozhodnutí doručil až po 39 dnech od žádosti, aniž by pro také prodlení byly dány jakékoli důvody.
5. Žalobce zdůrazňuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí zahrnuje také lhůtu pro jeho doručení, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 5 Azs 107/2017-28, resp. ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020-45. Prostřednictvím napadeného rozhodnutí je žalobci realizováno jeho právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, které vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
6. Žalobce má dále za to, že u něj již pominuly důvody zajištění, zejm. proto, že již došlo k naplnění účelu s ohledem na vývoj azylového řízení.
7. Žalovaný se dále podle žalobce vůbec nezabýval možností uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu.
8. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Uvedl, že má za to, že s ohledem na uplynutí doby zajištění žalobce je nadbytečné, aby soud meritorně projednával žalobu. Dále podle žalovaného není na místě aplikace § 46a odst. 4 zákona o azylu.

Zjištění z obsahu správních spisů

9. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl na území České republiky, v obci Jirkov dne 24. 10. 2022 kontrolován Policií České republiky v osobním vozidle, přičemž na výzvu nepředložil žádný platný cestovní doklad nebo povolení k pobytu. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 25. 10. 2022, č. j. KRPU-193465-16/ČJ-2022-040022-CV-ZZ, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na 90 dnů. Dne 31. 10. 2022 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně rozhodl dne 1. 11. 2022 o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 1. 3. 2023. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nijak nebrojil.
10. Dne 3. 1. 2023 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Podáním ze dne 9. 1. 2023 požádal žalobce prostřednictvím svého zástupce o opětovné posouzení důvodů zajištění. V žádosti uvedl, že již uplynula lhůta 1 měsíce od právní moci rozhodnutí o jeho zajištění. Uvedl, že má za to, že azylově relevantní důvody, které uvedl v průběhu azylového řízení, jsou důkazem, že žádost o mezinárodní ochranu nebyla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Připomněl, že dne 6. 1. 2023 proběhl pohovor k jeho žádosti o mezinárodní ochranu a s ohledem na vývoj správního řízení již není dán důvod k dalšímu setrvání žalobce v ZZC. Dále zdůraznil, že po dobu zajištění trpí závažným kožním onemocněním, v důsledku čehož má otoky uzlin a obává se dalšího zajištění a jeho vlivu na svůj zdravotní stav.
12. Ve správním spise se nachází napadené rozhodnutí, datované dne 2. 2. 2023, dále předvolání žalobce z 15. 2. 2023 k převzetí rozhodnutí dne 17. 2. 2023 v ZZC Vyšní Lhoty, jakož i vyrozumění zástupce žalobce o tom, že napadené rozhodnutí bude žalobci předáno dne 17. 2. 2023 v ZZC Vyšní Lhoty. Zároveň je součástí spisu protokol o osobním předání napadeného rozhodnutí žalobci dne 17. 2. 2023.

Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
14. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí ve věci zajištění žalobce k jeho žádosti o opětovné posouzení důvodů žádosti coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 10 zákona o azylu.
15. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

16. Podle § 46a odst. 4 zákona o azylu jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je-li rozhodnuto o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky se nepřihlíží.
17. Podle § 46a odst. 10 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při vydání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o opětovné posouzení důvodů zajištění, a to po uplynutí 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě.
18. Podle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).
19. Pro posouzení charakteru lhůty podle ustanovení § 46a odst. 4 zákona o azylu a aplikace uvedené lhůty také na rozhodování o žádosti zajištěného cizince podle § 46a odst. 10 zákona o azylu je třeba v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014-34 považovat za stěžejní to, že rozhodnutí o zajištění, a tedy o povinnosti setrvání v zajišťovacím zařízení, je případem omezení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Je tedy nutné o to více dbát na to, aby postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, protože cizinec je v inkriminované době již fakticky omezen na svobodu, a to na základě rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Je také třeba klást důraz na to, aby rozhodnutí o setrvání v zajištění bylo cizinci v uvedené zákonné lhůtě i sděleno, a to právě s ohledem na právní zájem, o němž ve věci jde, tj. zájem na tom, aby osoba žádající o mezinárodní ochranu byla omezována na osobní svobodě jedině na základě zákonného podkladu.
20. Jak NSS zdůraznil v bodě [22] citovaného rozsudku „V opačném případě - jak správně namítá stěžovatel - by totiž správní orgán mohl formálně „vydat“ rozhodnutí o zajištění s datem, které by odpovídalo lhůtě podle § 46a odst. 2 zákona o azylu, případně by je zcela „účelově vydal s takovýmto datem „zpětně“, tj. by je antidatoval, a takto by je i následně doručil zajištěnému cizinci. Ten by tak ale nemohl ověřit, zda vůči němu byla dodržena lhůta dle § 46a odst. 2 zákona o azylu či nikoli. Lhůta 5ti dnů podle § 46a odst. 2 zákona o azylu by se akceptací přístupu žalovaného mohla prodloužit v řádech jednotek i desítek dnů, což Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na to, že se jedná o omezení cizince na jeho osobní svobodě, za nepřijatelné (důraz přidán krajským soudem). Doručování provádí samotní zaměstnanci žalovaného a cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, tudíž se nemůže vyhýbat doručení. Zákonná lhůta 5ti dnů, v níž je žalovaný povinen podle zákona rozhodnout, by tak zcela

postrádala smyslu, protože správní orgán by si ji mohl fakticky „prodlužovat“ s odůvodněním, že se mu nepodařilo doručit „vydané“ rozhodnutí cizinci již v mezidobí omezenému na svobodu, avšak nikdo by nemohl ověřit, zda v této lhůtě bylo žalovaným skutečně nějaké rozhodnutí vydáno.“

21. Na tomto místě má krajský soud za vhodné připomenout, že Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ve věci C-534/11, Arslan (dostupném na <http://curia.europa.eu>), konstatoval, že požádá-li zajištěný cizinec (zajištěný podle zákona o pobytu cizinců) o mezinárodní ochranu, zpravidla to bude mít za následek ukončení jeho zajištění podle čl. 15 návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) a policie bude povinna propustit cizince bez zbytečného odkladu ze zajištění; důvody pro původní zajištění cizince automaticky pominou. Zároveň však považoval za souladné s právem Evropské unie takové vnitrostátní ustanovení, které umožňuje ponechat v zajištění v režimu návratové směrnice cizince – žadatele o mezinárodní ochranu – z důvodu, že tento cizinec podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navracení. Toto zajištění totiž nevyplývá z podání žádosti o azyl, nýbrž z okolností, jež charakterizují individuální chování žadatele před podáním žádosti a při něm. V takovém případě musejí být uvedené okolnosti hodnoceny individuálně a pokračování zajištění musí být objektivně nutné k tomu, aby se daný cizinec nemohl definitivně vyhnout svému navracení.
22. Závěry vyslovené Soudním dvorem ve věci Arslan byly následně promítnuty do čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu), podle kterého žadatel může být zajištěn, *„je-li zajištěn v rámci řízení o navracení podle [návratové směrnice] za účelem přípravy navracení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navracení“*. Tento důvod zajištění byl pak transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož byl zajištěn i žalobce.
23. Rozsudek Arslan a čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice daly vzniknout i ustanovení § 124 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (viz k bodům 91 a 92 důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým byl s účinností od 18. 12. 2015 novelizován zákon o pobytu cizinců), podle něhož policie vydá nové rozhodnutí o zajištění, nerozhodlo-li ministerstvo podle zákona o azylu, jde-li o cizince zajištěného podle tohoto zákona, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, a existují oprávněné důvody se domnívat, že ač mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, nebo je pozdržet. Nové rozhodnutí o zajištění policie vydá do 3 dnů od doby, kdy mělo ministerstvo rozhodnout o zajištění.
24. Oproti situaci, kdy je cizinec „přezajištěn“ v souladu s § 46a odst. 4 zákona o azylu, není v zákoně o azylu výslovně stanovena lhůta pro rozhodnutí o žádosti zajištěného cizince o opětovné posouzení důvodů zajištění ve smyslu § 46a odst. 10 zákona o azylu.

25. Krajský soud má však za to, že uvedené řízení o žádosti cizince je svým obsahem co do povinnosti správního orgánu posoudit důvody k zajištění cizince obdobné řízení o „přezajištění“ cizince podle § 46a odst. 4 zákona o azylu. Cizinec totiž v době podání žádosti je již zajištěn, nadto již musela uplynout lhůta 1 měsíce od právní moci rozhodnutí o zajištění. Je-li podána cizincem žádost o posouzení trvání důvodů zajištění, je zřejmé, že je potřeba provést takové posouzení neprodleně, a to právě s ohledem na to, že cizinec je omezen na osobní svobodu. Správní orgán má přitom podle § 46a odst. 10 zákona o azylu sám povinnost průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, a nelze tak obecně shledat jediného důvodu, pro který by ono přezkoumání trvání důvodů zajištění k žádosti cizince mělo trvat v řádu týdnů. Takový postup je totiž nutno, jak zdůraznil NSS ve shora citovaném rozsudku, považovat za zcela nepřijatelný.
26. Není-li v rámci téhož ustanovení § 46a zákona o azylu stanovena jiná lhůta pro rozhodnutí o žádosti cizince podle § 46a odst. 10 zákona o azylu, je potřeba aplikovat na řízení o žádosti cizince právě lhůtu 5 dnů stanovenou v § 46 odst. 4 zákona o azylu. Tudíž, o žádosti cizince o opětovné posouzení trvání důvodů zajištění musí správní orgán rozhodnout nejpozději do 5 dnů od podání žádosti; zároveň, jak vyplývá z judikatury (kromě shora citovaného rozsudku NSS také např. z rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020-45) musí být rozhodnutí o žádosti v téže lhůtě také doručeno. V té souvislosti krajský soud zdůrazňuje, že je třeba vzít v potaz, že zajištěný cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, tudíž se nemůže vyhýbat doručení. Nelze v tomto ohledu nalézt rozumný důvod k prodlévání s doručováním rozhodnutí.
27. Jestliže tedy v projednávané věci podal žalobce žádost dne 9. 1. 2023 a o žádosti bylo rozhodnuto až dne 2. 2. 2023, nadto za situace, kdy bylo rozhodnutí doručeno žalobci fyzicky až dne 17. 2. 2023, je napadené rozhodnutí nezákonné.
28. Podle krajského soudu by však bylo nutné napadené rozhodnutí považovat za nezákonné i v případě, že by nebylo namíste aplikovat pětidenní lhůtu na rozhodnutí o žádosti žalobce podle § 46a odst. 10 zákona o azylu.
29. Z § 9 zákona o azylu vyplývá, že na předmětné řízení ve věci zajištění cizince dopadá výluka aplikace § 71 odst. 1 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Při závěru o absenci lhůty k vydání rozhodnutí a nemožnosti aplikace lhůty 5 dnů podle § 46a odst. 4 zákona o azylu, jakož i lhůt stanovených správním řádem, by bylo namíste postupovat analogicky podle právní úpravy zajištění podle zákona o pobytu cizinců. Ten v § 129a stanoví postup při rozhodování o žádosti cizince o propuštění ze zajištění; podle odst. 1 citovaného ustanovení policie v rámci řízení o žádosti zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, přičemž o žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.
30. S ohledem na samotnou podstatu zajištění cizince, tedy jeho omezení na osobní svobodu, ať už jsou důvody pro zajištění jakékoli, není důvodu činit co do lhůty k rozhodnutí o žádosti cizince o přezkoumání trvání důvodů zajištění rozdíly mezi zajištěním podle zákona o pobytu cizinců a zajištěním podle zákona o azylu.
31. Jinými slovy, i pokud by soud shledal v projednávané věci nemožnost aplikace lhůty 5 dnů na rozhodnutí o žádosti cizince, měl by správní orgán povinnost rozhodnout ve věci bez zbytečného odkladu. Znamená to, že správní orgán by byl povinen v co

nejkratší možné době učinit kroky nezbytné k posouzení žádosti žalobce a následně o této žádosti rozhodnout a rozhodnutí též v téže době doručit.

32. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, jehož aplikace na předmětné řízení vyloučena není, se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení. Podle krajského soudu nelze nalézt nejen logiku, ale ani oporu v právních předpisech v postupu žalovaného, který nejprve vydá rozhodnutí, následně o této skutečnosti účastníka uvědomí a až poté, s prodlením cca 2 týdnů, přistoupí k samotnému doručení, to vše za situace, kdy účastník řízení, tedy zajištěný cizinec, je žalovanému k dispozici 24 hodin denně.
33. V projednávané věci ze správního spisu nevyplynuly žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit důvodnost doby posuzování žádosti žalobce po dobu necelého měsíce. Totéž platí též o době doručování napadeného rozhodnutí. Postupem žalovaného byl žalobce zkrácen na svém právu na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, které vyplývá z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

Závěr a náklady řízení

34. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro nedodržení lhůty k vydání a doručení rozhodnutí. Krajský soud proto napadené rozhodnutí podle spojení s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. Soud podotýká, že se pro nadbytečnost nezabýval dalšími žalobními námitkami.
35. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří náklady právního zastoupení advokátem, a to:

-	odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby,	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
	1) příprava a převzetí věci	d)	
	2) sepis žaloby	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
			6 200 Kč
-	paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon při shora uvedených úkonech právní pomoci	§ 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.	
			600 Kč

Celkem

6 800
Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení

zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 14. března 2023

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce